

Salve

Prienų „Žiburio“ gimnazija

Nr. 1 (92) 2011 m. rugsėjis

Silvijos Žemaitėytės nuotr.

Brangūs svečiai, mokytojai, gimnazistai,

Be galo sunku šiandienos globaliame pasaulyje išlaikyti lietuvišką dvasią ir kultūrą, kai esame tokia maža tauta. Džiaugiuosi, kad mūsų gimnazijos bendruomenė eina lietuviškas tradicijas puoselėjančiu keliu.

Nuoširdžiai sveikinu visus jaunuosius kalbininkus ir jų mokytojus, svečius, dalyvaujančius tradiciniame Prienų „Žiburio“ gimnazijos lietuvių kalbos mokytojų organizuojamame renginyje, skirtame atminti garsius kalbininkus J. Kazlauską ir A. Lyberį. Visiems konkurso dalyviams linkiu sėkmės, įkvepiančių kūrybinių minčių, raiškaus žodžio ir dalelės širdies. Tegul Jūsų gyvenimo ir veiklos credo išlieka gilus tiesos, žmogaus bei gimtojo žodžio vertės pajautimas.

Irma Šneiderienė, Prienų „Žiburio“ gimnazijos direktorė

Sinonimų karaliui A. Lyberiu

1980 m. išleistame „Sinonimų žodyne“ panaudota 5200 žodžių lizdų, surinkta 27 000 žodžių Eikliausia

tauta gal pasaulyje esam:
Net trim šimtais žodžių ėjimą nusakom.
Vis žengiam, keliaujam, žygiuojam, pėsčiuojam,
Pavargę dar dūlinam ir kepėsčiuojam.
Dar kvarklinam, žiobrinam ir talakuojam,

Nuo 1999 metų Prienų „Žiburio“ gimnazijoje vyksta Lietuvos Respublikos jaunųjų kalbininkų konkursas, skirtas kalbininkams J. Kazlauskui ir A. Lyberiu atminti. Mokytojos M. Vitkauskaitės idėja tapo tradicija, turinčia ateitį. Ieškome naujų formų, kurios būtų patrauklesnės jauniems žmonėms: nuo mokslinio tipo tiriamųjų darbų pereita prie esė kalbos temomis konkurso. Pernai mokiniai rašė esė tema „Kalba: meilė ir įsipareigojimas“ (M. Lukšienė), šiais metais – „Tikrai yra kalba, kur žodis pasitinka ir palydi“ (Just. Marcinkevičius).

Šioje šventėje visada sulaukiame ir garbių svečių. Gimnazijoje yra lankęsi ir skaitę pranešimus šie lietuvių kalbos puoselėtojai: A. Rosenas – Vilniaus universiteto profesorius, A. Kaukienė – Klaipėdos universiteto profesorė, habilituota daktarė, J. Laučiūtė – Klaipėdos universiteto humanitarinių mokslų daktarė, B. Stundžia – Vilniaus universiteto profesorius, Baltistikos katedros habilituotas daktaras, Vytautas Bubnys – rašytojas. Šiais metais

Tradicija turi ateitį

paskaiyti paskaitą „Tautos pasaulėjauta kalboje“ ir pabendrauti su mūsų gimnazistais bei svečiais sutiko A. Smetona – Vilniaus universiteto docentas, Filologijos fakulteto dekanas.

Aktyviausi konkurso dalyviai – Kauno miesto ir Kauno rajono mokyklų mokiniai. 2010 metais konkurse ir konferencijoje dalyvavo Seinų ir Punsko lietuviškų mokyklų mokiniai, 2011 m. – Seinų „Žiburio“ gimnazijos mokiniai. Šiomet jie neatvyks, tačiau kviečia atvykti mus į Seinus ir susipažinti su lietuvių kalbos situacija lenkiškoje aplinkoje ir

lietuviškos kultūros puoselėjimu. Džiaugiamės, kad šiemet aktyvesni ir mūsų gimnazistai.

Tikime, kad šie renginiai, ypač tradiciniu tapęs konkursas, sustiprins jaunų žmonių suvokimą, jog „be kalbos nėra tautos“. Galbūt mūsų mokiniai ir taps lietuvių kalbos gaivintojais- tautos ir gimtosios kalbos ateitis priklauso nuo jaunimo.

Sveikinu visus šventės dalyvius ir linkiu, kad Juos visada lydėtų graži lietuviška kalba.

Živilė Jurkšienė, Prienų „Žiburio“ gimnazijos lietuvių kalbos mokytoja metodininkė

kliai, vis trokštam.
Net šimtą ir dvidešimt žodžių kramsnojam,
Makojam, legojam, paurijam, maukšnojam.
O kai jau nepajėgiam mes šutint, čelnyti,
Žiaujomam, burziojam, kol dantys išbyra.
Tada tai pravirkstam šimtu žodelių, tad
Kad jaunos dieneles paliko mus tyčia
Raudaliai visi šlapakuojam ir knerkiam,
Bauzujam, mauliojam ir kniurkiam, ir blerbiam...
Ir muštis, ir bėgti mes mėgstame baisiai.
Tad lupam ir periam, ir bambinam, aigom

Viens kitą pagavę, vokuojam ir čaižom,
Ražuojam, brūkliuojam, ausuojam ir skaldom,
Basliuojam po šimtą ir dar penkiasdešimt,
Kol mirti prireikia ir autus padžiauti,
Ir kojas ištiesti, ir šaukštą padėti,
Ir, barzdą užvertus, nusikepurnėti...
Ak, tie sinonimų vaizdingi žodeliai –
Nemarų karaliaus vainiką Tau kelia!
Gimtojoj kalboj amžinai Tu gyvensi,
Tauruosi tarp mūsų ir kilniai amžisusi!
Anarsija Adamonienė
1996-11-29

Salve

Lietuvių kalbos mokytojos darbas yra pats blogiausias ir kartu pats geriausias dalykas, kuris gali nutikti žmogui.

Lina Malinauskienė

Mokytojos darbas man – galimybė būti su jaunais, drąsiais maksimalistais, paskata mokytis ir nuolatinis kaitos procesas, tai nerimas dėl nesimokančių ir pasididžiavimas, kad gimnazistai – ieškantys, bandantys suprasti save, pasaulį.

Rūta Pūrienė

Suvokti savo vietą ir prasmę nuolatiniame bėgime ir bandyti perteikti mokiniams mintis apie gyvenimą – prasmingi, bet kartais sunkiai suderinami dalykai.

Levutė Karčiauskienė

Tikrasis būdas tapti laimingais yra mylėti savo darbą ir juo mėgautis: įkvėpti mokinį nors vienam geram poelgiui, nors vienam puikiam eilėraščiui, paskatinti įveikti baimę, regėti nuostabą, surasti tikslą. Snieguolė Vanžodienė

Mokytojo darbas man visada iššūkis, mokiniai – didžioji investicija. Su jais dalinuosi savo idėjomis, mintimis, kantrybe, kartais – liūdesiu... Ir visada tikiuosi, kad mūsų buvimas kartu paliks žymę visų mūsų širdyse. Nebūtinai protose.

Nijolė Šervenikaitė

Visgi gera, kai prieš tave būrys kūrybingų, išradingų, šviesių, teisingų, atvirų ir nesavanaudiškų jaunų žmonių, kuriems gyvenimas – „aukštosios akimirkos“. Ir kiekvieną pamoką daliniesi svajonėm, paslaptim, mintim, bandai atrasti galbūt seniai kitų ar savo paties pajautas tiesas.

Irena Mažeikienė

Metams šuoliuojant mokyklos suolais, vis aiškiau suvokiu, kad mano gyvenimo kodas – mokiniai, stropuliai ir šėliotojai, maksimalistai ir skeptikai, realistai ir svajotojai, – visus juos gerbiu, tikiu jų sėkme, didžiuojuosi, džiaugiuosi.

Živilė Jurkšienė

Esu nemoderni: nesižaviu IT, projektais, anglų kalba, dirbdama tiesiog visą atiduodu save, nes, anot rašytojo A. Munthe ir mano mokinės Monikos, „neatiduodamas žmogui savęs, neduodi jam nieko“...

Dana Padvelskienė

Esė užtraukos

Ne visi pasiduoda bandos jausmui ir, vos progai pasitaikius, daro kalbą. Yra žmonių, kurie su tuo kovoja, kaip tas senis su žuvimi E. Hemingvėjaus romane „Senis ir jūra“. Tai kalbininkai, lituanistai, žodynininkai. Vaikystėje maniau, kad puikiai moku kalbėti lietuviškai ir man nereikia jokių lietuvių

kalbos pamokų. Dabar supratau, kad, nors mokausi sintaksės, morfologijos ir kitokios gramatikos, net dešimtoje klasėje besimokydamas nesu girdėjęs, nesuprantu kai kurių lietuviškų žodžių, vis dar susiduriu su naujais gimtosios kalbos žodžiais! Lygiai taip pat galvojau ir apie egzaminų kalbėjimo

mo įskaitą – pasirodo, lietuviškai kalbėti nėra taip paprasta ir lengva. Supratau, kad nebūtina būti lituanistu, kad pasirinktum kalbos saugotojo kelią. Kiekvienas žmogus prisideda prie kalbos likimo, nes „kalba – tai miestas, į kurio statybas kiekvienas žmogus, gyvenamas žemėje, atneša savo akmenį“ (R.V. Emersonas). Kokį akmenį padėsi tu?

Mantas Blaževičius, 2 kl.
Prienu „Žiburio“ gimnazija,

Man kalba – vartai į pasaulį. Ji galiu ne tik kalbėti, šnekėti, pasakoti, sakaloti, porinti, pliupti, tarkšti, burbėti, čiaušinti, zauzinti, tauškėti, čiumėti, niurzgėti,

maumoti, svaičioti, poškinti, bet, turtindama savo žesnę, t.y. kalbą, galiu nugalėti priešus. Jei koks žioplys mėgina mane sumenkinti, savo tiesą galiu tokiais žodžiais išrėžti, kad tas asmuo ims mane gerbti, pripažinti. Nors Mikalojus Daukša sakė, kad „kalba yra bendras meilės ryšys, vienybės motina, pilietiškumo tėvas, valstybės sargas“, jo nuomonę pamiršo žmonės mūsų dienomis. Tikra tiesa, kad kalba skiria šalis ir tautas, juk išnyksta kalba – išnykta tauta. (Visai kaip prūsai kažkada seniai seniai...) Kalba saugo tautą, tačiau ir sėja nesantaiką tarp tautiečių. Dabar, kai aplink tiek daug netolerancijos, kalba neretai

Salve

Upės plauks į melsvą tolą

Upės plauks į melsvą tolą, Gervės grįš ir vėl išskris. Nežinau, brangi mamyte, Ar pabelsiu į duris.

Nežinau, ar dar pareisiu Per sodelį takeliu.

Tėviškėlė pasikeitus, Nėr darželyje gėlių.

Jei pareisiu, kas belauktų Prie vartelių atdarų. Veltui tavo vardą šauksiu, – Tu toli ten už kalnų.

Tu Urale, motinėle, Tėtis jau šaltuos kapuos. Kas paklos man patalėlį, Kas nuliūdusį paguos?

Kas saulutei patekėjus Iš miegelio pabudys? Kas lankelį sieną pjaunant Pradalgėlę išvartys?

Jei dar gyvas aš sugrįšiu Į gimtuosius namelius, Apkabinsiu medį, kryžių Lyg tikruosius tėvelius.

Kloja guolį uogienojai, Guodžia mus giria plati. Nenušluostyti rasoja Skruostai, skausmo išgelti.

Ginklą kelti mes išdrįsom, Vėtros mūsų nebaugins. Savo mielą gimtą sodžių Partizanai vėl apgins.

Mėgstamiausia J. Kazlausko daina, užrašyta Būdų kaime.

ją tik padidina. Mes vis pykstame, širdyjamės, nirstame, tūztame, purkštamės, širstame, griežiame dantimis, rūstaujame vieni ant kitų, dažnai net nesuprasdami, kad taip nutinka tik todėl, jog nesugebame parinkti ir pasakyti tinkamų žodžių. Visai kaip daugelis, aš dažniausiai nesusimąstau, kad vertėtų pasverti kiekvieną žodį, prieš jį pasakant. Ką nors leplejęsi ne vietoje ir ne laiku skaudinu, sopinu ir gildau kitus. Taip netgi galiu netyčia sukelti sąmyšį, chaosą, suirutę, pabirienę, makalyne ar tikrą velniavą tiek savyje, tiek kituose. Ak, šnekoje tiek

daug žodžių... Jie padeda man išreikšti save, pasakyti, ką manau ir ką jaučiu, leidžia keisti pasaulį, ji man duoda laisvę, tik, deja, ne visuomet moku ta laisve pasinaudoti, ne visuomet moku realizuoti save, neįskaudinus kito.

Kodėl gi, sakau, taip sunku pasinaudoti kalbos teikiama laisve? **Karolina Milušauskaitė, III kl.**
Prienu „Žiburio“ gimnazija

Dar norėčiau suprasti...

Kada gimsta žmogus? Kada jis tampa žmogumi? Kai ištaria pirmą žodį, surezga sakinį? Bet ar kiekvienas geba (ir nori!) kalbėti gražiai? Gal mums labiau vykę „karoče“, „šustras“, „mat“?.. Gal gėdijamės gatvėje susitikę draugą tarti: „Kaip gyveni, bičiuli“? Šaukiam: „Helou!“

Mūsų karta, jūsų karta, mūsų kalbėjimas, jūsų... Nebesuvoikiu žodžių, nesuikalbu su močiute, kai ji pasakoja apie naščius, uores... Nesuprantu, kodėl mokytoja šypteli, kai klausiam, kas tos vyžos, kodėl jai aiškus Vyžlaukio pavadinimas... Ką aš praradau? Istoriją? Kalbą? Daiktus? Ar tik?..

Laiškai... Tik elektroniniai, tik nykštukais rašomi... Ir visgi... Močiute, kodėl, atvykdama „kitam gyvenimui“ pas mus, atsivežei tiek nedaug – tik dėžutę. Šalia kitų daiktų, perjuosti melsvu kaspinėliu, pageltę laiškai. Nėpyk. Jau seniai atradau ir ... Jie kvepia ilgesiu, meile, atstumu ir žodžiais „niekada nepamiršiu“... Dar nebuvau lietus tokių jausmų...

Po Naujųjų „diena per gaidžio žingsnį pailgėjo“... Girdžiu Algimantą Čekuolį. Dar girdžiu. Bet nebesuprantu Žemaitės, nebesuvoikiu „paliepių tarielkų“, „liemuo liemenį plaka“... A.Baranauskas? Gražu? Aš taip nebemoku...

Mano geografijos mokytoja, su tėvais grįžusi iš Sibiro, kalbėjo lietuviškai, tik duonos darželyje prašė rusiškai. Vasarą iš Anglijos

užsukusi buvusi klasės draugė „turėjo gerą laiką“ Lietuvoje... Skirtumas tarp tremties ir... Skirtumas tarp duonos ir... Tarp žodžio ir...

Nežinau, ar pavyks susikalbėti man su savo ateitimi... Tai priklausys tik nuo manęs?..

S i l v i j a
Montvilaitė, I b klasė

Kauno Antano Smetonos gimnazija

Mūsų kalbos tvirtovė – „Lietuvių kalbos žodynas“ – stulbina mus pačius. Tokio milžiniško (dvidešimties tomų, daugiau kaip 20 000 puslapių, apie pusės milijono žodžių) leksikografinio darbo neturi daugelis valstybių, kur kalbančiųjų savąja kalba yra žymiai daugiau, kur senos rašytinės kalbos tradicijos, kur niekada nebuvo drausta sava kalba skaityti ir rašyti. Žodyno medžiagą per 60 žodyno rengimo metų kaupė keletas tūkstančių rinkėjų, jiems talkino bemaž visa tauta. Kuri tauta gimtosios kalbos labai buvo tapusi bendražyge?

Viktorija Kasparaitė, 12 kl.
Kauno Rokų vidurinė mokykla

Aš kalbą atradau kaip vertybę per individualias sąmonėjimo pastangas. Pirmiausia atradau knygą, joje – kalbą, o kalboje – save. Tada aiškiai suvokiau, kad visa, ką galiu jausti, mąstyti ir pasakyti, turi kalbinę formą. Aš gyvenau kalboje.

Raminta Arnauskaitė 2g. kl.
Garliavos Juozo Lukšos gimnazija

Kalba – geriausias draugas, norintis, kad jo paslaptys liktų tik tarp mūsų.

Dalia Petkevičiūtė, III kl.
Prienu „Žiburio“ gimnazija

Žodžiai man aiškiau nei bet kas kitas parodo, kokia mano širdis – juk jie bendravimo su žmonėmis pagrindas. Dažnai susimąstau, kiek daug nuo manęs ir mano žodžių priklauso – aš renkuosi, ar dalintis savo įžvalgomis, patirtimi su kitais. Taip pat renkuosi, kaip apie tai kalbėti... Ir tie mano ištartai žodžiai dažnai daug nulemia. Kalbėdama galiu baisiai įskaudinti, įžeisti žmogų, bet vis tiek manau, kad apie tai, kas man rūpi, aš turiu prabilti ir ne tik todėl, kad gyventi būtų lengviau... Tikiu, jog net mažiausi dalykai, kuriuos aš pastebiu, gali padėti kitam, jeigu tik nenutyliu. Ko gero, ir laiškus dažnai rašau būtent dėl to, kad turiu viltį savo žodžiais įkvėpti, kažką pakeisti, padėkoti, atsiprašyti.

Kalba mane išlaisvina, jungia su visa, kas man svarbu: gamta, žmonėmis, net pačia savimi. Jaučiu, kad tik gimtoji kalba turi tokią galią. Ji man yra duota... Kita vertus, aš prisimenu daugybę kartų, kai mano žodžiai buvo suprasti visai kitaip, nei norėjau... Tuomet klausdavau savęs, kaipgi tie patys žodžiai gali ir suartinti, ir atitolinti žmones? Kodėl mes visi juos suprantame skirtingai? Randu atsakymą – galbūt tai atskleidžia kalbos ypatingumą, parodo, jog gimtoji kalba – ne tik žodžiai. Gimtoji kalba – mūsų tradicijos, kultūra, patirtis...

Vėl vakaras... Mąstau apie gimtąją kalbą, jaučiu, kad be jos aš būčiau ne aš. Ir man gera, nes žinau – taip bus visada: „Kalba gimtoji lūposna įdėta“ (J. Degutyte).

Eglė Peleckaitė, I klasė,
Prienu „Žiburio“ gimnazija

Greta Aleksynaitė, II kl.

Mėnulio sūnus

Vieną kartą virtuvėje, sausainių vazelėje, kilo baisus šurmulys! Visi juokėsi ir šaipėsi iš Meduolio, o šis vargšelis su ašara ant skruosto aukštai iškėlęs galvą vis kartojo:

- Aš jums gi rimtai sakau, kad mano tėtis - Mėnulis! Jis kiekvieną giedrą naktį ateina manęs aplankyti, seka man pasakas, lopšines dainuoja...

Jį vėl nutraukė pašaipūs balsai, o Vafelis riebaluotais skruostais tarė:

- Tai kodėl tas tavo tėtis neateina diena? Melagis tu, Meduoli!

Meduolis visai susigraudino ir pasislėpė. Tą naktį Mėnulis pradėjo

Ugnė Timukaitė, IV kl.

Dangus yra limitas bet aš juk vaikštau čia ar mėtausi kaip litas pamestas vakare ir man galvos neskauda nes proto neturiu kartoju tą kaip maldą ir ieškau sau draugų bet nieks draugu nebūna ir net nenori būt pavirsiu į perkūną ar eisiu paltą siūt net nežinau ką veiksiu juk tinginys esu nei į bažnyčią eisiu

dilti, Meduolis verkė ir maldavo tėčio jo nepalikti, tačiau šis tik liūdnei šypsojosi ir tuščiom akim žvelgė kažkur žemyn. Ir taip kiekvieną naktį jis vis dilo ir nyko. Meduolis niekaip nesuprato, kodėl tėtis supyko ir dabar jį palieka. O vieną naktį, kai Mėnulio buvo likę plonas plonas lankelis, Meduolis visas išraudęs sušuko:

- Aš tavęs nekenčiu, tėti, nes tu manęs nemylai!

Tai surikęs jis išsigando savo žodžių ir užsidengė delnais akis, o kaip tik tuo metu Mėnulis labai nuliūdo ir jo šaltu skruostu nusiritusi ašara daugeliui tą naktį pasirodė kaip nukritusi vakarinė žvaigždė.

Rytą vos pabudęs Meduolis išvydo jo link artėjančius ilgus pirštus, kurie jį pačiupo, ir jis pajuto, jog skrenda. „Ak, - pagalvojo Meduolis, - tėti, aš skrendu pas tave!“ Ir tuomet Meduoliukas pajuto, jog yra. Pažvelgė į jį sausainiai, gyvenę vazelėje, pradėjo šnabždėtis, o Vafelis vos išvapėjo:

- Bet tu matai, jis darosi panašus į savo tėtį! Tai reiškia, kad jis

gal būti moliūgu?

Jisai visiems patinka skanus ar bent gražus ir man prie veido tinka nors gąsdina vaikus bet juk dangus limitas pakilsiu ten kada nebūsiu jau kaip litas nebūsiu niekada

Aš vėl sienom lipu ir mąstau ar į lovą gulu bet matau užsidengčiau akis negaliu jei ateis vėl mirtis užuodžiu aš gyva, bet ar tai realu? nežinau, neskaitai juk minčių pasakyt nieko man negali tik vaidentis, vaidentis vilty

aš kaip šliužas lipni ir šlykšti

mums nemelavo... Oh, kaip gaila, kad tuomet šaipiausi iš Mėnulio sūnaus...

Nuo to karto visi vazelės gyventojai iš kartos į kartą perduodavo šią istoriją savo vaikams ir visus mokydavo, kad ir beprotiškiausi tikėjimai ir svajonės išsipildo ir nevalia šaipytis iš kito.

Gintarė Barauskaitė, IV kl.

Balta varna. Kai triukšmas virsta muzika (ištraukos)

„Kai visi tų vaikų girdėjo tik triukšmą, Roma išgirdo muziką“. Tai ne filmo pavadinimas, tai realaus choro ir emocionaliausios dirigentės, kūrybingiausios choro sielos ir vadovės, „daugiavaikė“ choristų mamos, Prienų „Žiburio“ gimnazijos muzikos mokytojos apibūdinimas. Roma Ruočkienė – mokyklos siela, idėjų mašina, greitesnė už šviesos greitį (direktoriaus žodžiais) gimnazijos koridorių bėgikė ir svarbiausia – tikra savo srities profesionalė. Jos sumanymai, kaip ir susierzinus išsprūstantys „riebūs“ liaudiški žodeliai, pilni nesenstančio sąmojo. „Žiburyje“ dirba nuo 1997 metų. Susitarėme pasikalbėti laisvos pa-

nemiela ir visai negraži jei gali išbadyk man akis o jei ne padarys tą naktis ne dėl jo, ne dėl jos ne dėl jų o dėl ko? pasakyt negaliu aš nemėgstu vaidint nežinau bet kas nors atsiminkit BUVAU.

mokos metu. Kaip visada, Roma vėlavo. Besidraikantys ilgi plaukai ir šypsena veide – ją išvydau po kelių minučių, įbėgančią į klasę.

Kokią save prisimenate vaikystėje?

Vaikystėje kamavo nevisavertiskumo kompleksas, buvau labai sarmaltyva. Nors ir žinodavau teisingą atsakymą, nedrįsdavau pakelti rankos. Taip pat iki šiol atsimenu bendraklasio ištartus žodžius. Pavadino baisuokle. Tokia me amžiuje labai skaudžiai visa tai priimi.

Ar būna akimirku, kai gailitės, kad pasirinkote tokį darbą su vaikais?

Žinoma, kartais pagalvoju: koks velnias mane nešė į tą galeriją? Gal geriau keisčiau specialybę, bandyčiau save realizuoti kitaip. Tačiau neseniai, grįžus iš kelionės, supratau, kaip pasiilgau mokyklos ir vaikų. Tai įrodymas, kad šis darbas – mylima ir neatsiejama mano gyvenimo dalis.

Kokiomis vertybėmis vadovaujate gyvenime?

Meile. Tikrai manau, kad ji išgelbės pasaulį. Žinoma, esu ydingas, nuodėmingas žmogus, kaip ir visi (juokiasi). Ne taip lengva visus mylėti. Kai nesupranti žmogaus, reikia su juo šnekėti. Mes visi esame skirtingai auklėti ir mokyti, todėl natūralu, kad ir skirtingai suprantame vieni kitų poelgius. Be to, svarbu pasitenkinti tuo, ką turi. Mes daug ko norime, tačiau laimingi tapsime tik supratę, ką turime.

Ačiū už pokalbį.

Toliai

Sutrupėjusį sielvartą rinksiu – Apkabink it drugelio sparnais. Kai pravirksiu, tada, kai pravirksiu, Pamojuosiu šiltais vakarais, Brauksiu ašarų liūtį išnykus. Bet tarytumei rūkas – lieki, Nežinojau – šis jausmas padūkęs, Su aušra, su aušra pareini.

Gal pasieks mano akys mėnulį, Kuris nubrėžia kelią nakčia – Tau nereiktų klajoti po būrį – Neišvaikščiotą ir paslapčia.

Prienų „Žiburio“ gimnazijos laikraštis

Adresas: J.Basanavičiaus g. 1, 4340 Prienai.

Tel.: (8-319) 52430.

El. paštas: salveziburys@gmail.com

www: <http://ziburys.prienai.lm.lt>

Nr. 1 (92) 2011 m. rugsėjis

Laikraštį parengė Rūta Justina Bražiūnaitė, Gintarė Barauskaitė, Rugilė ūPadvelskytė, Jovita Kelmonaitė, Rūta Barcytė, Ieva Makštutytė, Sigita Liutvinskaitė, Rugilė Dagilytė, Eglė Peleckaitė, Gerda Margelevičiūtė.
Maketavo Vilius Rajeckas.